

## [Aksel Larsen.]

rer. Hvis der ikke er vedtægtsmæssig Understøttelse, fordi Perioden er udløbet, har de Ret til at faa fra Socialudvalgene, og det er altsaa ikke saadan, at dette Lovforslags Gennemførelse vil bevirke, at der bliver flere, der faar Mulighed for Understøttelse, og derfor færre, der er villige til at tage Arbejde i Landbruget. Det vil maaske bevirke, at en Del arbejdsløse faar mere i Hjælp, end de faar fra Socialudvalgene, men det vil jo ikke sige, at de saa faar for meget i Hjælp, det vil sige, at Socialudvalgene har ydet for lidt. Det vil desuden sige, at de faar Hjælpen udbetalt gennem Arbejdsløshedskasserne, hvilket naturligvis for den enkelte arbejdsløse er en meget stor Fordel. Endelig vil det sige, at Kommunerne aflastes for ganske betydelige Udgifter til den sociale Forsorg. Det betyder Loven.

Men der er Arbejdsløshedskasser, som ikke har Raad til at udnytte denne Lov. Man vil maaske sige: Ja, de Fortsættelseskasser, der ikke kan klare denne betydelige Ekstraudgift, maa saa se, hvor de kan skaffe Pengene fra (Afbrydelse), og det kan de, siger det ærede Medlem Hr. Jønson, og han mener antagelig, at de kan gaa hen og laane dem i Hovedkassen, i Arbejdsløshedskassen. Ja, det kan maaske de fleste; der kan dog findes Kasser, som heller ikke har denne Udvej, og bortset derfra er det jo en meget forkastelig Udvej, ikke blot fordi og ikke i første Række fordi det modarbejder den Konsolideringspolitik, som vi ser Arbejdsdirektør Vater er Talsmand for, og som jo ogsaa vil blive fremhævet i den videre Debat her i Tinget, men ogsaa, fordi det dog i sidste Instans betyder, at der lægges ekstra Byrder paa Arbejderne, som sandt for Dyden ikke er Skyld i Arbejdsløsheden.

Hvad denne Konsolideringspolitik angaar, kan jeg i øvrigt ikke undlade at benytte Lejligheden til at sige et Par Ord om den. Det er jo saadan, at Arbejdsløshedskasserne i det forløbne Aar har fortsat Opsparingen i meget stærkt Tempo. De samlede Formuer er steget med 16 Mill. Kr. og er nu efter den sidste Opgørelse, Arbejdsdirektøren er fremkommet med, naaet til 80 Mill. Kr. De er imidlertid meget ulige fordelt. Kun Arbejdsløshedskasser med 19 pCt. af Medlemmerne har en Formue paa over 300 Kr. pr. Medlem, medens 43, omfattende 77 pCt. af alle Kassers Medlemmer, har mellem 100 og 300 Kr. i Formue pr. Medlem, og 6 Kasser, der kun repræsenterer 4 pCt. af Medlemmerne, har under 100 Kr. i Formue pr. Medlem. Over for dette har

Arbejdsdirektøren, der vel i den Henseende maa opfattes som Regeringens Talsmand, fremhævet, at Opsparingen ikke kan anses for tilendebragt, selv om man skulde naa 300 Kr. pr. Medlem for alle Kasser, idet der for mange Kassers Vedkommende maa kræves en Kapital paa ikke mindre end 500 Kr. pr. Medlem, for at den fornødne forsikringsmæssige Reserve kan siges at være tilvejebragt. Det er muligt, at dette stemmer overens med almindelige Forsikringsprincipper; det skal jeg lade være usagt. Det er imidlertid sikkert, at selv om man ikke af andre Grunde skulde være betænkelig ved Opsparingen, er der for Arbejdernes Vedkommende en Grund til at være betænkelig, nemlig paa Grund af nogle Udtalelser, som Arbejdsdirektøren fremsatte paa Arbejdsløshedskassernes Aarsmøde, og som jeg gerne vil have Formandens Tilladelse til at bringe et ganske kort Uddrag af.

Hr. Vater udtalte følgende: Min Hovedtanke er, at den forsikrede kun skal oppebære fornøden Understøttelse igennem sin Forsikring, medens Socialhjælpen udelukkende skal vedrøre de ikke-forsikrede. Dette kan, hvis almindelig menneskelig Logik skal slaa til, kun betyde, at Arbejdsdirektøren, og bag ham vel nok Regeringen, ønsker Opsparingen og Konsolideringen fortsat, til alle Kasser har tilvejebragt en saadan Kapital, at de er i Stand til at foretage en generel Udvidelse af deres Dageantal og de arbejdsløse gennem vedtægtsmæssig Hjælp og Fortsættelseshjælp er sikret, om de saa skulde risikere et helt Aars Arbejdsløshed.

Dette vil, hvis det gennemføres, sige, at Arbejderne selv gennem deres Kontingent har maattet overtage en langt, langt, langt større Del af Byrden ved Arbejdsløshedens Bekæmpelse igennem social Forsorg, end man nogen Sinde tidligere har povet blot antydningssvis at forlange af dem. En Opsparing og Konsolidering i dette Omfang er kun muligjort i Kraft af, at der gennemføres nogle kolossalt høje Kontingenter. Jeg henstiller virkelig til de Landbrugerrepræsentanter, der ved saa mange Lejligheder udtrykker deres Forargelse over Understøttelsespolitikken og, hvad dertil hører, at de en Gang selv tænker over, hvad det vilde betyde at skulle betale saa kolossale Bidrag til Forsikringen mod Arbejdsløshed.

Jeg skal ikke bringe L. S. til Debat, men jeg ved, at man inden for L. S. har de største Vanskeligheder ved at faa Svinekronen praktiseret; der kan maaske nok være stor Stemning for den, naar det blot gælder om at række en Arm i Vejret og at